

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 Пж 4497/21
01.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Младена Николића, председника већа, судија Светлане Ђуровић и Александра Васића, чланова већа, у парници тужиоца „ДИКЕМ СХЕМИСАЛ“ Д.О.О. Београд, чији је пуномоћник Владимир Хаџи Макунчевић, адвокат из Београда, ул. Вука Караџића, бр. 8/2, против туженог „РАТКО МИТРОВИЋ-ДЕДИЊЕ“ Д.О.О. Београд - у стечају, Београд, чији је пуномоћник Михајло Срдић, адвокат из Београда, ради утврђења оспореног потраживања, вредност предмета спора 1.438.524,68 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П 6573/18 од 23.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 01.07.2021. донео је

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 6573/18 од 23.03.2021. године у ставу I изреке.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА жалба туженог, **УКИДА** пресуда Привредног суда у Београду П 6573/18 од 23.03.2021. године у ставу III изреке и **РЕШАВА:**

ОДБАЦУЈЕ СЕ тужба тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да постоји условно потраживање тужиоца према туженом на име законске затезне камате на износ главног дуга на износ од 3.867.687,70 динара почев од дана отварања стечајног поступка над туженим до исплате.

III ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу IV изреке пресуде Привредног суда у Београду П 6573/18 од 23.03.2021. године којим је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 83.695,50 динара и **РЕШАВА:**

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 81.151,90 динара у року од 8 дана од дана пријема писаног отправака пресуде са законском затезном каматом од дана извршности ове пресуде до исплате.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 22.500,00 динара у року од 8 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

Образложење

Изрека првостепене пресуде гласи:

I Делимично се усваја тужбени захтев, па се утврђује да постоји потраживање тужиоца „ДИКЕМ СХЕМИСАЛ“ ДОО, Београд, према туженом „РАТКО МИТРОВИЋ-ДЕДИЊЕ“ ДОО Београд - у стечају, Београд, у износу од 218.814,24 динара.

II Одбија се тужбени захтев тужиоца „ДИКЕМ СХЕМИСАЛ“ ДОО, Београд у делу у коме је тражио да се утврди да потраживање тужиоца према туженом „РАТКО

МИТРОВИЋ-ДЕДИЊЕ" ДОО Београд - у стечају, Београд у износу од 1.219.710,44 динара на име законске затезне камате на главни дуг од 22.12.2014. године до дана отварања стечајног поступка над туженим 15.11.2017. године, као неоснован.

III Усваја се тужбени захтев, па се утврђује да постоји условно потраживање тужиоца „ДИКЕМ СМЕМИСАЛ“ ДОО Београд. према туженом „РАТКО МИТРОВИЋ-ДЕДИЊЕ" ДОО Београд - у стечају. Београд" на име законске затезне камате на износ главног дуга од 3.867.687.73 динара почев од дана отварања стечајног поступка над туженим до исплате.

IV Обавезује се тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 83.695.50 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде“.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је у ставу I, III и IV изреке због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права. У жалби се цитира изрека првостепене пресуде, потом и наводи из образложења првостепене пресуде, те цитирају одредбе члана 167 став 1, 2 и 3, 156 тачка 3 и тачка 7, 156 став 4 тачка 1, члана 85 став 3 Закона о стечају као и одредбе члана 153 став 2 Закона о парничном поступку. Када је у питању одлука првостепеног суда из става I изреке исте тужени наводи да за трећу класу стечајних необезбеђених поверилаца према УППР-у који представља извршну исправу није предвиђен обрачун и плаћање камата у периоду отплате, а предвиђена је мера отписа затезних камата обрачунатих до дана пресека стања, а то је 30.11.2013. године. Даље према жалиоцу тужилац заправо не поседује правни интерес за вођење предметне парнице у смислу одредбе члана 194 Закона о парничном поступку јер му је целокупно потраживање на које је имао право одредбама УППР-а који има својство извршне исправе признато у стечајном поступку.

Уз указивање на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку посебно се истиче да је одлука из става III изреке погрешна јер за то одлучивање нису испуњени процесни услови тј. претпоставке из члана 116 став 1 и став 2 у вези са ставом 5 Закона о стечају и одредби члана 117 Закона о стечају. Тужилац у погледу захтева којим је одлучено у ставу 3 изреке побијане пресуде није упућен на парницу закључком стечајног судије оспореног потраживања и у том делу тужба није дозвољена те је требало бити одбачена. Даље се посебно указује на питање права на затезну камату јер то представља тему из делокруга надлежности стечајног судије у оквиру стечајног поступка којим одобрава плаћање затезне камате од дана отварања стечајног поступка само под условом да након измирења свих стечајних поверилаца постоји вишак деобне масе. Стога парнични суд није могао одлучивати о праву на затезну камату.

Даље се указује на примену члана 153 став 2 Закона о парничном поступку и сразмеран успех странака у спору према коме је тужени у претежном делу успео у спору. У смислу жалбених навода предложено је да се жалба усвоји а првостепена пресуда у побијаним деловима укине. Трошкове другостепеног поступка су тражени.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку Привредни апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца делимично основана, а делимично неоснована.

Побијана пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку на које овај суд као другостепени суд пази по службеној дужности.

Насупрот жалбеним наводима туженог првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку. Наведено из разлога јер првостепени суд за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге о битним чињеницама, а између датих разлога нема противречности, нити постоји противречност између датих разлога и изведених доказа. Стога првостепена пресуда нема недостатака због којих се њена правилност не би

могла испитати. Чињеница да је првостепени суд у ставу III изреке побијане пресуде мериторно одлучио и о делу захтева тужиоца не представља битну повреду из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, а у том делу ваљало је укинути првостепену пресуду и тужбу тужиоца одбацити јер тужилац у том делу нема правни интерес за вођење парничног поступка пошто се право остварује у стечају у складу са чланом 85 став 3 Закона о стечају.

Предмет захтева тужиоца је утврђење потраживања тужиоца према туженом у износу од 1.438.524,68 динара на име законске затезне камате на главни дуг од 3.867.687,73 динара, а који износ главног дуга је признат тужиоцу у стечајном поступку, при чему се затезна камата тражи за период од 22.12.2014. године као дана правноснажности решења РЕО 4/14 од 19.06.2014. године па до 15.11.2017. године као дана отварања стечајног поступка над туженим. Такође предмет захтева је утврђење да постоји условно потраживање тужиоца према туженом на име законске затезне камате на износ главног дуга од 3.867.687,73 динара почев од дана отварања стечајног поступка до исплате.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда решењем Привредног суда у Београду РЕО 4/14 од 19.06.2014. године отворен је стечајни поступак над стечајним дужником овде туженим у складу са УППР, потврђено усвајање УППР и обустављен стечајни поступак над овде туженим као стечајним дужником. Решење је постало правноснажно 22.12.2014. године, али је над стечајним дужником овде туженим услед непоступања по усвојеном плану реорганизације отворен стечајни поступак дана 15.11.2017. године.

Овде тужилац је у стечају пријавио потраживање у износу главног дуга од 5.652.905,60 динара, те на име обрачунате камате почев од дана доспећа последње фактуре коју је издавао туженом па до дана отварања стечајног поступка у износу од 3.609.742,91 динар. Дакле, укупно у износу од 9.262.648,57 динара.

Закључком о листи утврђених потраживања првостепеног суда Ст 265/16 од 17.10.2018. године утврђено је као необезбеђено потраживање овде тужиоца на име главног дуга у висини од 3.867.687,73 динара у трећем исплатном реду.

Закључком о листи оспорених потраживања Ст 265/16 од 17.10.2018. године оспорено је необезбеђено потраживање тужиоца и то у износу од 1.785.217,87 динара на име главног дуга и износ од 3.609.742,27 динара на име камате у трећем исплатном реду. Тим закључком тужилац је упућен на парницу у року од 15 дана од пријема закључка.

Тужилац је благовремено покренуо парницу.

Првостепени суд је увидом у решење Привредног суда у Београду РЕО 4/14 од 19.06.2014. године утврдио да се у трећој класи поверилаца у УППР-у налази тужилац и да укупна обавеза туженог према тужиоцу износу 5.652.905,67 динара, при чему је за ову класу предвиђен грејс период од 12 месеци који почиње од датума потврђивања плана, да је укупан период отплате за ову класу 5 година током којих ће се обавезе измиривати у једнаким месечним ратама, за ову класу није предвиђен обрачун плаћања камате у периоду отплате и за ову класу је предвиђена мера отпуста затезних камата обрачунатих до дана пресека стања 30.11.2013. године и предвиђен је отпуст потраживања од 30%.

Из налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке према првој варијанти првостепени суд утврђује да је обрачуната затезна камата од доспећа месечних рата из УППР-а (са грејс периодом од 12 месеци) и то почев од 22.12.2015.године до 15.11.2017. године као дана отварања стечајног поступка у висини од 218.814,24 динара, а у складу са чланом 85 став 1 Закона о стечају.

Првостепени суд налази да у ситуацији када је отворен нови стечајни поступак над дужником услед непоступања по усвојеном плану реорганизације повериоци приликом поновног пријављивања потраживања везани су за основ и висину свог

потраживања из претходног плана реорганизације. Ово стога што тај план реорганизације представља извршну исправу. Даље првостепени суд закључује да у ситуацији када планом није предвиђено да ће се стечајни дужник услед задоцњења са измирењем својих обавеза по плану плаћати затезну камату, нема услова само да се у поступку извршења на основу таквог плана као извршне исправе одреди извршење и на име законске затезне камате, али поверилац у случају да стечајни дужник не измирује своје обавезе у складу са унапред припремљеним планом реорганизације може у парничном поступку захтевати обавезивање дужника да му плати и камату. Стога такви повериоци могу увећавати потраживање за законску затезну камату на главни дуг када је отворен нови стечајни поступак јер потраживања нису исплаћена у роковима предвиђеним планом као што је реч у конкретном случају, те тужилац има правни интерес за подношење тужбе за утврђење у односу на овај део.

Из наведених разлога, полазећи од одредбе члана 85 став 1 Закона о стечају првостепени суд одлучује као у првом ставу изреке побијане пресуде.

У односу на одлуку из става III изреке побијане пресуде првостепени суд цитира одредбу члана 85 став 3 Закона о стечају те закључује да се стечајним повериоцима обрачунава и плаћа камата и за период после отварања стечајног поступка у случају да после намирења свих потраживања постоје расположива средства за исплату, те стога тужилац има правни интерес да се утврди његово потраживање по основу камате и за период након отварања стечајног поступка и на тај начин стиче основ за исплату ако се за то стекну законски услови. Даље првостепени суд закључује да како је тужилац приликом подношења пријаве потраживање тражио и исплату камате и након отварања стечајног поступка то тужилац основано захтева да се утврди да постоји условно потраживање према туженом на име законске затезне камате на износ главног дуга од 3.867.687,73 динара почев од дана отварања стечајног поступка до исплате те је одлучио као у ставу III изреке побијане пресуде.

Првостепени суд је у овом спору мале вредности на утврђено чињенично стање у погледу одлуке из става I изреке побијане пресуде правилно применио материјално правне одредбе из члана 85 став 1 Закона о стечају.

Првостепени суд правилно закључује да у ситуацији када овде тужени као стечајни дужник није поступао по унапред припремљеном плану реорганизације и није у роковима који су предвиђени планом вршио исплату главног потраживања тужиоца да тужилац иако планом није предвиђена исплата законске затезне камате има право да у парничном поступку, а посебно у овом случају када је отворен стечајни поступак над туженим због непоступања по плану и када је тужилац у том делу упућен на парницу захтева утврђење на име обрачунате законске затезне камате на главни дуг од доцње туженог према роковима из УППР-а за поједине рате па до отварања стечаја. Првостепени суд је висину потраживања утврдио из налаза и мишљења вештака економско финансијске струке у ком делу тужени није имао примедби. Стога насупрот жалбеним наводима туженог тужилац има правни интерес за вођење предметне парнице за утврђење потраживања како је првостепени суд правилно одлучио у ставу I изреке побијане пресуде. Ово стога што у том делу извршна исправа УППР на основу ког је пријавио потраживање у стечају није садржала и право на затезну камату а тужени је био у доцњи и није поступао по плану реорганизације.

Из наведених разлога жалбеним наводима туженог није доведена у сумњу правилност првостепене пресуде у ставу I изреке.

Када је у питању одлука првостепеног суда из става III изреке првенствено треба указати да је првостепени суд из пријаве потраживања коју је поднео тужилац у стечајном поступку извео погрешан закључак да када је у питању пријава која се односи на обрачунату камату да је тужилац пријавио ту камату на поједине износе из фактура од дана отварања стечајног поступка до исплате. Управо из пријаве произлази

да је на име обрачунате камате почев од дана доспећа последње фактуре до дана отварања поступка стечаја пријављено потраживање од 3.609.742,97 динара.

Имајући наведено у виду, у том делу и не постоји упут од стране стечајног суда на парницу али што тужени жалбом основано указује не постоји ни правни интерес у овом делу на страни тужиоца за подношење тужбе. Ово из разлога јер своје право на затезну камату на главно потраживање од дана отварања стечајног поступка па до исплате тужилац остварује се у складу са материјално правном одредбом из члана 85 став 3 Закона о стечају. Дакле, његово право проистиче из одредбе Закона о стечају и о том праву се одлучује у стечајном поступку под условима из члана 85 став 3 Закона о стечају чему стечајни судија води рачуна по службеној дужности. Стога не постоји правни интерес, али као што тужени наводи у жалби ни процесна претпоставка (нема упута на парницу) за подношење тужбе од стране тужиоца у овом делу. Наведено правно схватање изнето је у одлуци Врховног касационог суда Прев 503/18 од 30.08.2019. године. Стога је у наведеном делу у ставу III изреке првостепену пресуду ваљало укинути и у том делу одбацити тужбу тужиоца.

Када су у питању трошкови првостепеног поступка тужени основано у жалби указује да је он у претежном делу успео у спору. Ово из разлога јер је вредност предмета спора 1.438.524,68 динара, а тужилац је успео у износу од 218.814,24 динара дакле са процентом од око 15% од потраживања које је истакао.

Тужилац је имао укупне трошкове првостепеног поступка и то: за састав 3 образложена поднеска укупно 33.750,00 динара према АТ, за приступ на три одржана рочишта, укупно 38.250,00 динара према АТ, те за приступ на три неодржана рочишта укупно 21.375,00 динара према АТ, трошкове вештачења од 15.000,00 динара као и трошкове на име таксе на тужбу у пресуду од по 10.347,75 динара. Дакле укупни трошкови тужиоца износе 129.070,50 динара.

Тужени је имао трошкове за састав четири образложена поднеска, укупно 45.000,00 динара, за приступ на три одржана рочишта укупно 38.250,00 динара те за приступ на три неодржана рочишта укупно 21.375,00 динара, за састав једног необразложеног поднеска 5.625,00 динара, као и трошкове вештачења које је сносио у износу од 8.000,00 динара. Дакле укупни трошкови туженог износе 118.250,00 динара.

Како је тужилац успео са 15 % од свог захтева то му у односу на укупно настале трошкове припада износ од 19.360,60 динара. Како је тужени успео у овом спору са 85% то му од укупно насталих трошкова на његовој страни припада износ од 100.512,50 динара.

Када се пребију трошкови тужиоца и туженог, тужилац туженом треба да исплати износ од 81.151,90 динара са законском затезном каматом од извршности ове пресуде па до исплате како је у погледу камате и определио тужени.

Из горе наведених разлога применом одредбе члана 390 и члана 387 став 1 тачка 4 Закона о парничном поступку те члана 165 истог закона у вези са одредбом члана 153 став 2 истог закона одлучено је као у ставу I, II и III изреке.

Како је тужени делимично успео са жалбом то му сразмерно успеху у жалбеном поступку припадају трошкови другостепеног поступка који се односе на састав жалбе према АТ и таксу на жалбу, па је применом члана 165 Закона о парничном поступку одлучено као у ставу IV изреке.

МН/МР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Младен Николић, с. р.

Тачност отправка оверава